

[Justitsministeren.]

ægteskabslovgivningen forbud mod, at en ægtefælle kautionerer uden samtykke fra den anden ægtefælle, og der er heller ikke noget forbud mod stiftelsen af gæld på egen hånd, og det stemmer jo med det, som spørgeren netop har oplyst fra et konkret tilfælde.

Det er naturligvis rigtigt — og jeg forstår, at det er det, hr. Jens Chr. Christensen har tænkt på — at de gældsforpligtelser, som den ene ægtefælle påtager sig, kan gå ud over den anden, i værste fald på den måde, at f. eks. hus, gård eller en erhvervsvirksomhed må gå til tvangsauktion. Jeg tror nu desværre ikke, at dette problem kan løses på den måde, som spørgeren forestiller sig, uden at det på afgørende måde vil komme til at stride mod det princip om ægtefællers selvstændighed og ligestilling, som der i den stående debat om ægteskabslovgivningen er bred enighed om at bevare og udbygge. Det burde imidlertid være en selvfølge, at ægtefæller indbyrdes drøfter og søger at blive enige om dispositioner, der kan medføre risiko for familien, også i de tilfælde, hvor lovgivningen ikke stiller krav om enighed mellem ægtefællerne.

Jeg har på forhånd svært ved at se, at det skulle være muligt at løse dette problem, der jo ikke er begrænset til stiftelse af kaution, ad lovgivningens vej. Det er dog klart, at jeg vil bede ægteskabsudvalget om at se på det spørgsmål, som er fremdraget her, og det er nok det længste, jeg kan strække mig. Hvad så ægteskabsudvalget kommer til, må vi vente og se.

Jeg kan måske føje til, at justitsministeriet har foranlediget, at der ved lysning kan eller bør udleveres en lille folder indeholdende praktiske oplysninger til brug for ægtefællerne. Jeg kan nok forestille mig, at de, der indgår ægteskab, måske har andet at spekulere over i hvert fald i den første tid, og senere kan det så blive for sent, som det viser sig.

Jens Chr. Christensen: Ja, jeg må jo takke justitsministeren for svaret, selv om det ikke var særlig på linje med det, jeg havde ønsket. Det er ikke, fordi jeg ønsker at optræde som en slags rødstrømpe, men jeg synes dog alligevel, at de mange tragedier, vi har set følge i kølvandet af en kaution —

og det er jo som regel manden, der går hen og kautionerer — kunne bevirke, at man fandt en eller anden form, så man kunne undgå det. Det er selvfølgelig rigtigt, som justitsministeren sagde, at når et ægteskab indgås, er der mange andre ting at tænke på end lige netop det, der kan forekomme senere hen. Men kunne man ikke finde en sådan ordning, at når dokumentet om kautionsforpligtelsen skal oprettes, havde vedkommende pengeinstitut pligt til at underrette den anden ægtefælle om det forhold, der er indgået?

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Det sidste spørgsmål vil naturligvis indgå i ægteskabsudvalgets overvejelser, men jeg gør opmærksom på, at det kun drejer sig om lån optaget i pengeinstitutter. Hvad med købmandsgæld, gælden til korn- og foderstoffirmaet, som ofte kan være det, der netop får en mands økonomi til at vælte? Det er meget svært i lovgivningen at påbyde, at der skal være tillid mellem ægtefællerne og fortrolighed om afgørende økonomiske spørgsmål. Det burde være en selvfølgelig pligt for parterne i et ægteskab, men vi ved jo, at det hænder — og det hænder desværre for ofte — at man ikke opfylder denne naturlige pligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Per Dich* til justitsministeren:

„Mener ministeren, at det er tjenstligt korrekt, at en ansat i Københavns politi udleverer udskrifter af politirapporter til tredjemand til delvis offentlig anvendelse?“

Skriftlig begrundelse.

Som medlem af folketingets narkotikaudvalg modtog jeg den 19. november 1971 fotokopier af en skrivelse fra politiadvokat Volmer Nissen samt af udskrifter af i alt 70 politirapporter fra Københavns opdagelsespolititis afdeling A — narkotika. Sammendraget af rapporterne er udfærdiget af kriminalassistent E. Kaspersen.

Af følgeskrivelsen fremgår, at materialet ikke er rekvireret af udvalget, men af et enkelt medlem, der i denne forbindelse må betegnes som privatperson, som tredjemand.